

дълго време не сж въ състояние, поради неопитността си, да направляватъ собственитѣ си дѣйствия, трѣбва най напредъ да бжджтъ посени и хранени, послѣ възпитавани и ржководени отъ други; а на кого се пада тая грижа, и, слѣдователно, тая власть, ако не на онѣзи които, като ги сж родили, сж и отговорни за тѣхното съществуване?

Отъ точка зрѣние на дѣтето, властта на родителитѣ е една, равна, взаимна: то трѣбва да се покорява и на бащата и на майката безъ да разсжждава кому властта е по голѣма. Зависи отъ благоразумието на родителитѣ да не принуджтъ дѣтето да повдига този роковъ въпросъ и да не туря сърдцето си въ противоположностъ на разумътъ си. Но този въпросъ когото дѣтето не повдига или го повдига твърдѣ късно и съ страхъ, философията и нравствеността трѣбва да си го зададжтъ. Защото, даже и мѣжду двѣ лица съвършенно свързани, мжчно е, невъзможно е да срѣцнешъ едно постоянно съгласие въ взглядоветѣ, чувствата и волята имъ. Нждно е, прочѣе, единъ прѣодоляющъ гласъ който да рѣшава въ крайний случай, нждно е щото мѣжду двѣтѣ личности облѣчени съ домашната власть, едната да има върховната власть.

А на какви права се основава върховната власть? На силата и умътъ. Очевидно е че властта въ семейството принадлежи на оногози който е доста силенъ да го защищава, и доста уменъ да го управлява.

Не че желажъ правото да се основава на силата; но всяка власть за да испълни длжжността си има нжда отъ сила. Инѣкъ тая